

blev støttet af Justitsministeren og — som han kaldte det — dennes Venner. Ja, denne Støtte kan jo være overmaade god og betydningsfuld; men man maa dog ikke glemme, at Alt i denne Verden er omfisteligt; Intet har Brev paa at være stedsevarende, og det var jo dog tænkeligt, at der kunde ske Noget, hvorved en Lov, som den nuværende Justitsminister interesserede sig for, kunde blive udsat for en mindre tryk Stilling. — Det, som imidlertid foranledigede mig til at begjære Ordet, var en Udtalelse fra det ærede Medlem om, at Skiftegebyrvalget ikke havde nogen Skyld i, at Skiftegebyrloven ikke var kommen til Behandling. Jeg veed ikke, hvem der er Skyld i, at denne Lov ikke kommer ud; jeg tør ikke sige, det er Udvalgets Skyld. Jeg vil overhovedet ikke reise Behreidelse mod Nogen; men jeg har troet, at det var nødvendigt at konstatere den Kjendsgjerning, at Sagen ikke er kommen til Behandling, og tilføie den anden Kjendsgjerning, at det er meget imod Finantsministerens Onske, at det ikke er sket.

Sindenburg: Jeg skal kun gjøre et Par korte Bemærkninger. Den første er den, at naar den ærede Ordfører udtalte, at man maatte have Sikkerhed for, at naar Reformen kom tilveie, den da samstemmede med Befolkningens Onsker, saa tror jeg, at den Bemærkning af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at man havde Sikkerhed for, at en Reform her vilde stemme med Befolkningens Onsker, netop med Hensyn til Gebyrspørgsmaalet ikke holder Stik. Jeg tvivler ikke paa, at ikke blot Folkethingets, men ogsaa Landstingets og Regjeringens, ja Alles Onsker vilde mødes i, at man f. Ex. kunde afstaae Halvdelen af vore Skatter, uden at erstatte dem med andre; men denne Overensstemmelse i Onsker vil paa ingen Maade kunne gjøre en saadan Reform mulig. Jeg finder derfor, at denne Ytring af det ærede Medlem er særdeles libet paa sin Plads, naar der er Spørgsmaal om Nedsettelse af Gebyret af Skifter; der kan det Raisonnement, at Onskerne mødes, ikke holde Stik. Jeg har begjæret Ordet, nærmest fordi jeg og de, som ere i samme Stilling som jeg, ere opfordrede dertil ved gjentagne Ytringer om, at denne Lov skulde være af Interesse for Juristerne, medens Gebyrloven skulde være af Interesse for Befolkningen. Jeg skal dertil sige, at man kan saa godt forstaa disse Onsker — det er det Udtryk, som det ærede Medlem har brugt —; men skal det i dette Tilfælde give nogen Mening, saa maa hans Mening være den, at Juristerne have Interesse i, at Skifteloven kommer ud, og mindre Interesse i, at Gebyrloven kommer ud. Nei, mine Herrer! netop det Modsatte er Tilfældet; thi, hvad er Virkningen, naar der fremkommer en omfattende Lov paa et Gebet, hvor Bestemmelserne hidtil have maattet søges i mange spredte Love? Enhver

kan sige sig selv, at Virkningen deraf er den, at Juristernes Indflydelse, og som Følge deraf, for saa vidt de ere Forretningsmænd, deres Indtægter, nødvendigvis maa aftage; de blive mere undværlige, naar deres Veiledning ikke tiltrænges. Der er tilbøieligt det Forhold imellem Juristernes Indflydelse paa Befolkningen og deres Interesse i økonomisk Forstand, at, naar Loven er meget klar og let tilgængelig, er dette stridende mod deres pekuniære og økonomiske Interesse, hvorimod det er fordelagtigt for dem, naar det Modsatte er Tilfældet. Det kan derfor ikke siges, at det er i Juristernes Interesse, at denne Lov om Skiftevoesenet kommer ud. Lærtimod kan man sige sig selv, at hele det meget betydelige Arbejde, som er anvendt paa at gennemarbejde og gjøre sig til Hæire over den bestaaende Lovgivning, til en vis Grad bliver forspildt og maa begynde forfra, naar en saadan Lov kommer ud. Dette er Juristernes Stilling med Hensyn til Skifteloven. Med Hensyn til Gebyrloven, er Juristernes Stilling netop den, at de maa ønske, at en saadan Lov udkommer, naar de blot ville tage Hensyn til deres økonomiske Interesse; thi medens den private Mand i Almindelighed kun et Par Gange i sit Liv kommer i Forhold til Skiftegebyrloven, navnlig i det Tilfælde, at han arver og bliver interesseret i Skifte, saa finder det Sted med Forretningsmændene blandt Juristerne, at de idelig komme i Berøring med denne Lov. Der opstaar da det naturlige Forhold, at jo lavere en Beskatning er, desto lettere vil den Paagældende kunne bære et rigeligere Vederlag til den Forretningsmand, der gaar ham til Haande, medens det er klart nok, at, naar Beskatningen er høj, maa Forretningsmanden, for ikke at trykke sine Klienter, sætte Vederlaget lavere og beregne sig en mindre Sum, end han ellers vilde være i Stand til. Forholdet er dette, at Skiftegebyrloven, uagtet den i hoi Grad er af Interesse for Befolkningen — det skal jeg være den Sidste til at benægte — har en mange Gange højere Interesse for Juristerne, end den kan have for Befolkningen. Det er Sandhed mine Herrer.

Berntsen: Under Forhandlingerne igaar hørte jeg et æret Medlem — jeg tror, at det var det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjer) — sige overfor det foreliggende Lovforslag, at han vaskede sine Hænder, og idag hørte vi den høitærede Justitsminister sige, at, dersom dette Lovforslag ikke blev vedtaget, vilde han lægge Ansvar for det over paa Folkethinget. Det synes jo saaledes, som om vi sørend Paaste skulle have en almindelig Renselsesfest. Jeg har ikke begjæret Ordet, fordi jeg følger Trang til at vaske mig ren, thi jeg for mit Vedkommende skal godt tage Del i Ansvar for, at vi ikke faae dette Lovforslag frem, da vi ikke have kunnet opnaa at faae det frem i Forbindelse med det vigtigste Lovforslag,